



Dnevnik

/ PETEK, 5. JUNIJ

Na lesenem balkonu stare podeželske vile, v naslanjaju pod dvema volnenima odejama, v sladkem brezdeležu poslušam dež. Razmišljam, ali je moj sum, da mi vesolje sporoča, naj se končno že sprijaznim z vlogo kmečke gospodinje, utemeljen.

Naj za začetek priznam: nisem zares kmečka gospodinja. Resda sem se, mestno dete, pred pol drugim desetletjem preselila na kmetijo. Resda sem lani, po skoraj 25 letih, opustila akademsko kariero veterinarske mikrobiologinje. Resda mi kmečka opravila niso povsem tuja, ampak ne opravljam jih vsakodnevno, pa tudi ne s posebnim talentom in – bodimo iskreni – žarom. Za kmečko gospodinjino sem se samoooklicala, ker je tak status včasih priročen izgovor: 'Saj bi (prišla, naredila ...)', ampak - saj veš: pri nas je eno samo delo ...

Cepprav kmetija prav spodobno živi brez mojega znatnega vložka, imam včasih občutek, da bi me vesolje rado speljalo na predvidljive tirnice od šporgeta do štale, pa za popestritev še do njive in nazaj. Sicer ne vem, zakaj bi mi s takim veseljem mešalo strene: ko se vendarle pokaže priložnost, da jo ucvrem po svetu, pogosto zbolim. Ampak tokrat se ne dam. Z nekaj bojazni, da se bo nadležni kašelj vlekel dlje, kot bi se, če bi bila za štedilnikom, in kljub vremenski napovedi, ki bi mi prišla pristaala aprilu kot juniju, z Mojco, mojo najljubšo soplezalko, skujeva prilagojeni načrt. Namesto na road trip po Bosni sva jo včeraj primahal na Gorenjsko.

/ SOBOTA, 6. JUNIJ

Sreča je s hrabrimi, ima navado reči prijatelj. Res, če bi cinci zaradi vremena in preložihi najino težko pričakovano pohajkovanje, potem se v četrtek ne bi potikali po z jeklenico in skobami ozaljšanim skalovju. Do športnih ferat do pred nekaj let nisem gojila pretiranih simpatij. Potem pa sem ugotovila, da so lahko zanimiva rekreacija, sicer bolj malo podobna plezanju, s kakršnim sem se ukvarjala nekoč, pa vendar ne čisto za odmet. Za povrh lahko feratam sama, kar pride prav, kadar težko uskladim urnik z drugimi.

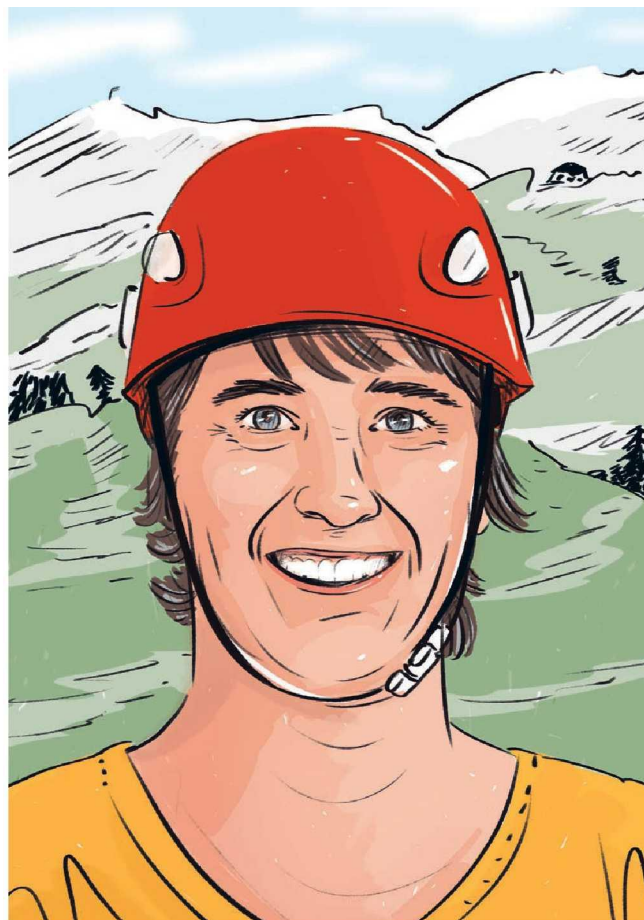
A pohajanje v dobri družbi je bolj zabavno. Z Mojco celo mnogo bolj zabavno, o čemer med drugim pišem v svojem nedavno izdanem knjižnem prvencu *Šefica s podnaslovom Prigode alpinistke sanjačice*. Zbirka kratkih zgodb, ki so nastajale trideset let, je prerez mojega hrbovskega življenja od najstništva prek materinstva do zgodnjih zrelih let. (No, tako si vsaj domišljam: da sem v še zelo zgodnjih zrelih letih!) Prvi odzivi na knjigo so spodbudni: bralci pohvalijo predvsem humor in iskrenost.

Med spoznavanjem gorenjskih ferat, ki jih te dni oblegajo predvsem tuji turisti, tudi že snujem zgodbo. Zamisli imam vedno več kot pa manevrskega prostora za njihovo udejanjenje; ali bo iz letošnjega počitnikovanja z Mojco nastalo kakšno hudomušno besedilo, bo pokazal čas. Lanska dogodivščina iz Gorskega kotarja še vedno čaka, da jo izpovem računalniku ...

/ NEDELJA, 7. JUNIJ

Družabni večer z nekdanjim sošolcem s faksa se je zavlekel, zato se zjutraj z Mojco krmežljivi privlečeva vsaka iz svoje sobe. Za danes sva si celo nastavili budilki. Čaka naju še zadnja ferata, nato pa popotovanje domov. Upava, da se bova z dovolj zgodnjim odhodom izognili zastojem na avtocesti. Napoveduje se vroč dan. Brez prometne drame doseževa izhodišče in sva prijetno presenečeni, da je parkirišče brezplačno. Morda ferata skromnejše težavnosti ni dovolj znana ali pa prestižna, da sem še ni pljusnil naval turistov. Prijetna sprememba, da lahko poplazevanje po slikoviti soteski ob slapovih in tolmunih uživava brez gneče pred nama in pritiska nasledovalcev. Raziskovanja je prekmalu konec in strinjava se, da je bilo v povsem po najini meri: v samotni in čudovitem okolju. Preden se posloviva, ugibava, koliko nereda so v dneh najine odsotnosti uspeli pričarati zapuščeni domači; Mojca meni, da imam zaradi hčere vsaj teoretične možnosti, da me doma ne bo čakal popoln kaos. Ona

Lepo je poslušati dež, ki štropota po strehi



Ilustracija: Manca Krošelj

se mu ob treh moških članih družine menda ne more izogniti ...

/ PONEDELJEK, 8. JUNIJ

Ob vrnitvi so me spreletavali sladko-grenki občutki: kuhinja me je pozdravila solidno pospravljena, v kopalnici pa se je nakopičilo toliko umazanega perila, kot da me ne bi bilo dva tedna, ne le dobre tri dni. Če bi morali na roke prati vsak svoje cunje, sem prepričana, da jih ne bi tako nonšalantno odmetavali v koš za perilo! Tako dan začnem s sortiranjem perila po barvah in v bolj ali manj enakomernih časovnih presledkih nadaljujem izmenično basanje bobnov pralnega in sušilnega stroja. Vmes zastavim južno in opravim najnujnejša administrativna dela. Tudi

Mateja Pate je doktorica veterinarskih znanosti, certificirana Feldenkrais pedagoginja in pooblaščen učiteljica za Sounder Sleep System™.

Dolgoletna članica uredništva **Planinskega vestnika** in sodelavka **Planinske založbe** najraje pohajkuje v naravi, piše in bere dobre zgodbe.

od doma, sem prekopala na počitniški način delovanja – in pozabila naročiti, naj se kakšna duša usmili zelenjave in jo tu in tam zalije. Kljub temu se je plevel v pičlih nekaj dneh uspel prav veličastno razbohotiti, zato mu napovem vojno. Prepričana sem, da bom z njim opravila v maniri blitzkriega, pa me presenetli klic, da je končno prispelo dolgo pričakovano pohištvo in da so moje roke potrebne drugje. Lepa reč; kdaj se bom pa pripravila na literarni večer, na katerem bomo čez nekaj ur brali svoja dela udeleženci sole kreativnega pisanja? Do poznega popoldneva se ukvarjamo s prenašanjem tovorov, tako da v zadnjem trenutku pridrжим v ajdovsko knjižnico. Enajst ustvarjalcev se nas zbere, z vseh koncev Slovenije, pa naš mentor Bojan Bizjak in celo nekaj poslušalcev. Prijetno druženje ob zgodbah in kramljanju se zavleče pozno v večer. Ko sem se predlanske jeseni vključila v program, me je marsikdo začudeno vprašal, čemu hodim v šolo pisanja, saj menda ja znam pisati. No, če ne drugega, sem ugotovila, da imam še in še prostora za izboljšave. Prekaljeni mentor nam sloj za slojem odstira teorijo kreativnega pisanja, ki jo z rednimi vajami prenesemo tudi v prakso. Po razgibanem dnevu nimam energije, da bi počela še kaj drugega, kot s knjigo v roki pričakala spanec.

/ SREDA, 10. JUNIJ

Iz postelje me požene misel na bližajočo se predavanje. Pa tako lepo je poslušati dež, ki štropota po strehi, in mižati pod odejo ... Ampak majčkeno mi že teče voda v grlo. Jutri zvečer me pričakujejo na domačem **alpinističnem** odseku s predavanjem, na katerem bom predstavila knjigo **Šefica**, pa nisem spravila skupaj še niti 5 od Šefice! K sreči sem že pred časom digitalizirala stare fotografije; zdaj jih je treba "le" še povezati v zgodbo. Kad se mora, nije težko, pravijo naši slovanski bratje – in to zame presneto dobro drži. Pod pritiskom se kar naenkrat pojavi navdih, ki sem ga poprej čakala, pa ga ni bilo od nikoder! Vse dopolne se ukvarjam s predavanjem, premetavam fotografije in besedilo; tako padem noter, da sem prav nejevoljna, ko ugotovim, da bo treba nekaj vreči v lonec. Ko mi stvari stečejo, se mi tako profane potrebe, kot je prehranjevanje, zdijo velik nebodigatreba, ki grobo prekine ustvarjalni proces. Po kosilu predstavim prilepim zadnjo fotografijo in pritisnem zadnjo piko; skrajni čas, saj se čez eno ur odpravim v Novo Gorico. V okviru tednov vseživljenjskega učenja se na tamkajšnji ljudski univerzi zbere majhna skupina vedoželjnih duš, kateri v uri in pol predstavim nekaj vaj po sistemu Sounder Sleep. Te z ozaveščanjem in usklajevanjem dihanja z drobnimi gibi učinkovito umirijo živčni sistem; zelo blagodejna pomoč pri nespčnosti ali preveč intenzivnem dogajanju prek dneva. Blizino Italije izkoristim še za skok prek meje po Špeceriju; malo oklevam, saj se približujejo hudo temni oblaki. Domov se vozim v močnem nalivu.

/ ČETRTEK, 11. JUNIJ

Prvi popravek danes je ponovno branje tega dnevnika. Kar malo gola in bosa se počutim, ker bom besedilo oddala, ne da bi odležalo vsaj nekaj dni v drobovju računalnika. Brez takšnega "mariniranja" redko dam pisanje iz rok. Ampak ker ne gre drugače, se bom hoče nočeš zadovoljila z eno samo nočjo premišljevanja o besedilu. Kajti to zagotovo podzvestno počnem tudi v spanju; včeraj sem zaspala ob premišljevanju, kako naj se opišem v nekaj stavkih, ki jih boste prebrali ob dnevniku.

Ko bom kliknila na gumb pošlji in bo besedilo po meni neodumljivih poteh poletelo proti virtualnemu poštnemu predalu urednice, da sem privoščila zajtrk. Nato bom pilila predavanje. V zadnjih desetih dneh se je toliko dogajalo, da sem že skoraj pozabila, da me je do nedavnega zaposlovalo predvsem vodenje ozaveščanja skozi gib po metodi Feldenkrais. Ceprav mi je to zelo ljub, vsako leto z veseljem pričakam polletni premor, saj študiranje in poučevanje vsak teden novih lekcij vzame precej energije in časa. A navdušenje in hvaležnost slušateljev odtehta znojni trud. V glavi mi še vedno odzvanja odziv ene od udeleženk: "Hvala, ker si mi pokazala, kako ostati gibčna, ne da bi naredila sto vaj in bila pri tem vsa prešvicana."

/ TOREK, 9. JUNIJ

Zjutraj, še preden sonce predre oblake, zavijem v rastlinjak. Čim sem prejšnji teden odnesla pete